

Thảo Am Đỉnh Tuyết

Thảo am đỉnh
tuyết gió hú mây ngàn chân xếp tròn khuôn trắng thánh thiện quanh năm
suy tư trầm lắng tháng ngày trong trẻo thơ ngây bổng chốc thoảng mây e
ấp buông xuống trần trụi bạch ngọc hồng hoa vụn vút vờn cao cánh đào
chớm nở run rẩy nắng xuân nóng bỏng miên man triều dâng lặn ngụp
triền miên điên đảo mù mẫm cơn mê đi hoang bất tận

Đường xa ngút ngàn hun hút mòn mỏi trước dài theo năm tháng lẫn lóc
bụi đời điên đảo cõi trần ai vạn dặm mù khơi trăm năm một giấc kê vàng
mỏi gối chùn chân bao lần nấn đời lận đận tình người bạc thếch như vôi
Cỏi hư vô chân mây gát núi cội thông già ngã bóng chiều hôm chim riu rít
gọi đàn tìm về tổ ấm ánh nguyệt vờn hoa sóng sánh ánh bạc màu sương
gió năm tháng mãi chơi xa quên cả lối về gió dừng lại mây dừng trôi chim
hạc mỏi cánh

Nơi cửa vô cùng cung sơn thép vàng ấm áp nển ngọc lung linh hạt mầm
chớm nở hoa lá bỗng thắm thì gió thoảng rung khua chim hát sơn ca tung
tăng thêm ngọc thơ ngâm mấy khúc sáo vi vu vào không chiều tà yên ả lá
vàng xào xạc mỗi bước sen thơm đi về tự tại thảo am vẫn còn đây tháng
ngày đọng lại cỏ thơm xưa lần giở trước đèn !

Phan Văn Huy Tâm